

با عرض سلام و ادب
موضوع: رحمت و غضب خداوند شامل حال چه کسانی می‌شود؟

رحمت خداوند:

ای دل چه اندیشیده‌ای در عذر آن تقصیرها
ز آن سوی او چندان وفا، زین سوی تو چندین جفا
-مولوی، دیوان شمس، غزل ۳

در این بیت جناب مولانا به دل خودشان و تمام انسان‌ها رو کرده و می‌گویند: ای دل! چگونه گناهانت را توجیه خواهی کرد در مقابل خدایی که اسوه‌ی وفا و رحمت است و تو که سراپا بی‌وفایی هستی.

غضب خداوند:

گوش تو تا بنمالم، نگشاید چشمت
دهمت بیم، مبارات تو اما نکنم
-مولوی، دیوان شمس، غزل ۱۶۴۰
مبارات: بیزار گردیدن از هم

برداشت من از این بیت:
جناب مولانا در این بیت از زبان خداوند می‌فرماید: ای انسان اگر تو را دچار سختی می‌کنم و اگر تو را گوشمالی می‌دهم به‌خاطر عشقی هست که به تو دارم. من می‌خواهم که تو ای انسان به من زنده شوی و می‌خواهم چشم عدم‌بین تو باز شود، تا به اصل خودت آگاه شوی. ای انسان درست است که با گرفتن هم‌هویت شدگی‌های تو، تو را می‌ترسانم ولی این را بدان که غضب من هم به‌خاطر عشقی هست که به تو دارم. همانند مادری که به خاطر عشق به فرزندش، در پی تربیت او است، خداوند هم عاشق ما است و می‌خواهد ما را به خودش زنده کند ولی هیچ‌گاه از ما بیزار نمی‌شود.

آیات قرآن در مورد رحمت خداوند:

سوره ی اعراف (۷)، آیات ۱۵۱ و ۱۵۲:
آیه ۱۵۱: «[موسی] گفت ای پروردگار من، مرا و برادرم را بیامرز و ما را در رحمت درآور که تو مهربان‌ترین مهربانانی.»
آیه ۱۵۲: «بی‌تردید کسانی که گوساله را [به پرستش] گرفتند، به زودی خشمی سخت از پروردگارشان و خواری و ذلتی در زندگی دنیا به آنان خواهد رسید و این‌گونه دروغ‌باغان را کیفر می‌دهیم.»

در این دو آیه مشاهده می‌کنیم که هر کس درونش را از هم‌هویت شدگی‌هایش خالی کند و عدم را به مرکزش آورد، مورد رحمت خداوند قرار می‌گیرد. و هر کس در درونش هم‌هویت‌شدگی داشته باشد و عدم را به مرکزش نیاورد، دچار خشم و غضب خداوند می‌شود، که این غضب هم به‌خاطر رحمت زیاد خداوند بر انسان است، چراکه خداوند می‌خواهد انسان را که امتداد خودش است به عشق الهی زنده کند و تمام این گوشمالی‌ها به‌همین خاطر است.

رحمت او سابق است از قهر او
سابقی خواهی، برو سابق بجو
-مولوی، مثنوی معنوی، دفتر چهارم ۳۲۰۵

جناب مولانا به انسان امید می‌دهد که ای انسان خوشنود باش که رحمت خداوند بسیار بیشتر از غضب ایشان است. پس نترس چرا که خداوند بسیار مهربان است و در واقع غضب خداوند هم به خاطر عشقی هست که بر انسان دارد و قهر ایشان هم به خاطر رحمت فراوانی است که بر انسان دارد. پس اگر رحمت خداوند را می‌خواهی، عدم را به مرکزت بیاور، چرا که عدم جذب‌کننده‌ی رحمت خداوند و دفع‌کننده‌ی غضب ایشان است.

با عشق و احترام
-ساناز از اصفهان